Gospod v hiši Simona Petra Mt 18,1-9

244. O največjem v nebeškem kraljestvu. O pohujšanju Mt 18,1-9

1 Ko pa smo tako jedli in pili in smo nazadnje postali dobro razpoloženi, je nekaj učencev vstalo s svojih sedežev, stopilo k Meni in Me vprašalo: »Gospod, veliko si nam pripovedoval o dejanski podobi nebeškega kraljestva, in kako so tam različne stopnje večne blaženosti, od katerih so nekatere Bogu najbližje, druge od Boga bolj oddaljene in nekatere tako rekoč najbolj oddaljene od sonca milosti. To se nam je zdelo prav in v skladu z vsakim čistim razumom; tudi v nebesih morajo biti razlike, tako v obliki kot v različnih stopnjah blaženosti in blaženih. Zdaj bi pa radi od Tebe zvedeli, kdo bo nekoč v Tvojih nebesih prvi, kot se reče, seveda za Bogom, največji.« (Mt 18,1)
2 Bilo pa je v hiši Simona Petra več majhnih sosedovih otrok. Enega od treh (Jaz) poklical k Sebi, ga takoj postavil v sredo vprašujočih učencev (Mt, 18,2) in jim rekel: »Resnično, če ne opustite takšne posvetno visoko leteče misli in ne postanete prav tako ponižni kakor ti otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo niti vi sami, čeprav ste zdaj Moji učenci! (Mt 18,3)
3 Kdor sam sebe torej poniža, da bo kakor ta otrok, in ne čuti v sebi niti sledi ošabnosti, bo največji v nebeškem kraljestvu; kajti edino resnična ponižnost čistega srca določa stopnjo blaženosti v nebesih (Mt 18,4)
4 Kdor sprejme takega ubogega otroka v Mojem imenu, resnično, ta sprejme Mene samega! (Mt 18,5) Kdor pa s čimer koli pohujša enega od teh malih, ki Vame verujejo, bolj kakor vi sami, bi bilo zanj bolje, da mu obesijo mlinski kamen na vrat in se potem utopi v najglobljem morju. (Mt 18,6) Resnično, povem vam: Gorje svetu zaradi pohujšanja; kajti ravno tisti, ki jih je pohujšal, bodo njegovi najneizprosnejši sodniki!«
5 Tedaj Mi je eden izmed učencev ugovarjal in rekel: »Gospod, ob takšnem Tvojem govoru in po njegovem smislu bo v nebeškem kraljestvu zelo prazno. Le kje na svetu živi človek, ki ni, ne da bi bil hotel, kakor koli pohujšal enega ali drugega otroka? In postavljam morebitni primer, da takšnega otroka tudi ne bi nihče pohujšal, pa ga bodo kljub temu v njegovi odrasli dobi povsem instinktivno pohujšali njegovi lastni prebujeni nagoni in deloma nujno seznanjenje z Mojzesovo postavo. Povej nam torej jasno, kaj si nam hotel povedati s tem ostrim govorom.«
6 Govoril sem (Jaz) naprej: »Ne razmišljajte vendar tako nespametno! Kateri le kolikor toliko moder človek ti bo štel v greh, če si nekoga pohujšal, čeprav tega nisi hotel?! Nekatera pohujšanja se sicer morajo zgoditi, toda to je dopuščeno od zgoraj; Jaz pa tukaj pravim le: Gorje tistemu, po katerem pridejo namenoma in zlobno!« (Mt 18,7)
7 Tedaj je besedo povzel spet drugi učenec in rekel: »In kaj, če me pohujšuje moja lastna narava? Kdo bo tedaj poklican na zagovor? Kriv je vendar očitno tisti, ki mi je takšno pohujšljivo naravo dal!«

8 Ob tem nekoliko preveč svobodnem in precej predrznem vprašanju malce razburjenega učenca sem se tudi Jaz nekoliko razburil in rekel: »Dobro, če te torej tvoja roka ali tvoja noga pohujšuje, ju odsekaj in odvrzi! Boljše je zate, da prideš hrom in pohabljen v nebeško kraljestvo, kakor da bi imel obe roki in nogi in bi bil vržen v večni ogenj! (Mt 18,8) In če te pohujšuje tvoje oko, ga izderi in odvrzi; kajti boljše je zate, da prideš z enim očesom v nebeško kraljestvo, kakor da bi imel obe očesi in bi bil vržen v peklenski ogenj!« (Mt 18,9)
9 Tedaj se je dvignil Peter, ki mu ta nauk tudi ni bil posebno všeč, in rekel: »Toda Gospod, ali se ne spomniš več tistih besed, ki si jih povedal pri ubogih ribičih o naravi pekla, sodbi in večnih kaznih izgubljenih duš? Da, to so bili nauki, ki jih je moral z največjim veseljem pozdraviti vsak zdrav človeški razum! Toda kar si zdaj učil v nekakšnem razburjenju, zabrisuje vse prejšnje, in stari pekel z njegovimi večnimi kaznimi in njegovimi satani in hudiči in ognji je tako kot prej v povsem nespremenjeni podobi pred nami, in tudi najbolj nespravljivega Boga imamo spet pred seboj! Saj sem vendar vedel, da se bomo gotovo spet vrnili na staro in Indijci s svojimi grozljivimi pokorami s telesnim pohabljenjem imajo torej edino resnični in pravilni nauk o življenju in Bogu!
10 Glej, zdaj postavim, da me je zdaj prav ta moja leva roka pohujšala! Da pa me ne bi morda še enkrat pohujšala, vzamem po Tvoji zahtevi sekiro in si odsekam pohujšljivo roko, in to mi bi brez hitre zdravniške pomoči najočitneje prineslo smrt. Postavljam pa najugodnejši primer, da bom ozdravljen in bom potem spet veselo hodil okrog. Toda zgodi se, da me nekoč začne pohujševati še preostala desnica. Po tvojem zdajšnjem nauku naj zaradi nebeškega kraljestva odsekam tudi njo, to pa ni več mogoče. Vprašanje je, kaj naj storim v tem primeru, da ne bi izgubil nebeškega kraljestva!
11 Moj ljubi Gospod in Mojster! Tega nauka ni mogoče uresničevati tako, kot si povedal! Ali pa se za tem skriva kak drug pomen, to je vprašanje, na katero bo najbrž zelo težko odgovoril še tako moder človek. Preden ga bo golega, tako kot si ga zdaj povedal, resno sprejel kot resničnega in zakonitega, si bo vzel čas in zanesljivo ostal pri svojem starem nauku. Jaz sam, kakor dragoceno je že in more biti Tvoje nebeško kraljestvo, si ga hočem zaslužiti z vsem mogočim samozatajevanjem, toda s sekanjem rok in nog in izdiranjem oči nikoli! Namesto tega si je bolje kar takoj vzeti življenje in potem smo varni pred vsemi skušnjavami!«

245. Razlaga podob o pohujšanju

1 S temi Petrovimi besedami so se strinjali tudi vsi dragi apostoli razen Janeza. Ta pa

je prevzel besedo in rekel: »Toda, ljubi bratje, kako se morete tega zdaj tako zelo prestrašiti, kot da bi nam Gospod s tem postavil povsem nov nauk! Se mar ne spomnite Gospodovih besed na gori pri Samariji? Tam je Gospod o pohujšanju govoril skoraj prav tako, in nam poleg tega zadevo tudi prav razložil. Takrat ste vse razumeli v pravem pomenu; kako da ga zdaj ne?«
2 Peter je rekel: »Res se mi zdi, kot da bi se to že enkrat omenjalo; toda o tem, kako je treba to vzeti in razumeti, ne vem niti zloga več ne jaz in najbrž tudi drugi bratje ne, zato bi bilo zelo zaželeno, da bi se nam to še enkrat razložilo.«
3 Jaz sem rekel: »Tiste besede so bile celo zapisane, prav tako naj bi bile zapisane besede, ki sem vam jih zdaj povedal o škodljivosti pohujšanj, da jih ne bi tako zlahka spet pozabili.
4 Kaj pa predstavlja človekova roka? Dejavnost - bodisi dobro ali slabo, tako je dejavnost tisto, kar je v pravi prispodobi z besedo in podobo predstavljeno kot 'roka'; trdna volja pa je sekira, s katero edino lahko svojo slabo dejavnost za zmeraj ločiš od sebe. Kako pa še moreš biti tako neumen in misliti, da sem s tem zapovedal telesno pohabljenje?
5 Enako sem ukazoval tudi glede noge, ki te pohujšuje. Le kdo bi si kdaj zmogel v resnici odsekati nogo? In kako neumen bi moral biti Jaz sam, da bi zapovedal takšno grozovito pohabljenje lastnega telesa, da bi se s tem duša rešila iz pekla!
6 Kakor mora telo imeti noge, da lahko hodi in deluje na pravem kraju, tako mora duša imeti ljubezen in poželenje do nečesa, da postane dejavna zaradi tega in zaradi kakršnega koli svojega ugodja.
7 Če ljubezen in poželenje duše nista po Mojem nauku, in to hitro spoznamo, sta slabi, in tedaj spet vzemi ostro sekiro volje in si odsekaj takšno ljubezen in poželenje ter potem ravnaj edino v skladu z dobro ljubeznijo in poželenjem; potem boš na tej novi »popotni nogi duše« zlahka prišel v nebeško kraljestvo!
8 Pravzaprav pa je to treba razumeti takole: Vsak človek na tem svetu ima nujno dvojno ljubezen in poželenje, ki iz nje izhaja. Ena je materialna in mora biti takšna, ker brez nje ne bi nihče obdeloval zemlje in si tudi ne bi vzel žene. Da pa človek na zemlji to tudi počne, mora imeti tudi materialno ljubezen in poželenje navzven, ki ga nagiba in spodbuja k takšni dejavnosti. Če postaneta ljubezen in poželenje do zunanjega sveta premočna, pohujšujeta vsega človeka in zaradi njiju hira duša, ker je preveč izrinjena v materijo. Tedaj je čas, da se človek ojunači in se z najmočnejšo voljo povsem znebi te ljubezni in poželenja in si na vso moč prizadeva le za to, kar je povsem duhovno. Če je tako, že samo to zadošča, da prideš v Božje kraljestvo, čeprav je sicer po pravem redu stvari treba delati oboje zaradi ljubezni do bližnjega.
9 Že zdaj so takšni - odslej pa jih bo čedalje več - ki se bodo povsem obrnili od sveta

in njegovega dela in se bodo usmerili edino v to, kar je duhovno. Toda ne pravim, da bodo zaradi tega nekoč povsem opravičeni; kot sem že rekel, pa so vendar veliko na boljšem, kakor če bi kot pohujšani materialni ljudje zašli v vam znani nasprotni življenjski pol, o katerem sem govoril pri ribiču Azionu, kajti ta pomeni toliko, kot priti ali biti vržen v pekel.
10 Z izdiranjem in odstranjevanjem očesa pa je treba razumeti človekov posvetni razum. Le-ta je oko duše, da vidi in presoja svetne stvari in jih primerja z duhovnimi. Če se usmeri preveč v smer sveta in se povsem odvrne od tega, kar je duhovno, in se komaj spomni na Boga, to dušo zelo pohujšuje zato, ker tako tudi sama preide v materijo; tedaj je skrajni čas, da se zaradi nebes povsem odpove posvetni modrosti in začne misliti samo na to, kar je Božje, duhovno in duševno.
11 Kdor to stori, bo tudi opravičen in bo gledal Božje obličje; vendar bodo takšni blaženi duhovi zelo zaostajali za tistimi, ki bodo svojo svetno modrost tudi z besedami in dejanji povzdignili do božanske.
12 Mislim, da boste zdaj to že razumeli, in če bom prihodnjič spet prišel do te teme, Me ne sprašujte več, kaj pomenijo te poučne prispodobe, ki jih podajam tako zakrite prav zato, ker so podane samo za dušo, ki je pri vsakem človeku na tej zemlji z mesom zakrita pred telesnim očesom! Drugače je z naukom, ki zadeva celotnega človeka, in drugače z naukom, ki zadeva samo dušo. - Razumete zdaj vse to?«

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 7